flyingtheory

Από λουλούδια και γλάστρες

ημέρες ενάντια στην υψήλης ταχύτητας
και στην κοινωνία που την υποστηρίζει

κάτι ιδιαίτερο σε αυτήν την κοιλάδα. Ίσως προηγήθηκαν πολλά χρόνια ζύμωσης και αγώνα προκειμένου να προστατευτούν αυτά τα βουνά και να χτυπηθεί το κατεστημένο. Ίσως ακόμη περισσότερες συνειδήσεις ξυπνούν όταν καταλαμβάνεται και στρατιωτικοποιείται μια ολόκληρη κοιλάδα από αστυνομικές δυνάμεις. Ίσως οι απειλές μας «βοηθήσουν» να δούμε καθαρά τον υπάρχοντα κοινωνικό πόλεμο: απειλές τις οποίες δέχτηκαν πολλά άτομα που επέμειναν, συνεχείς εξακριβώσεις λίγες μέρες πριν την πορεία της 3 Ιουλίου και πάνω απ' όλα σεξουαλικές απειλές προς τις γυναίκες που για κακή τους τύχη πέτυχαν τους μπάτσους στα βουνά, ίδιες απειλές με αυτές τις οποίες καταγγέλλει στις 5 Ιουλίου μία κοπέλα από συλλογικότητα αντιπληροφόρησης της Alessandria μαζί με άλλες κλασικές απειλές θανάτου, όταν αυτή και οι σύντροφοί της υπέμειναν μια πολύωρη εξακρίβωση. Ίσως είναι γεγονός ότι και η ιταλική κυβέρνηση εδώ και καιρό απειλεί ότι θα χρησιμοποιήσει το στρατό για να λήξει το θέμα μια και καλή με όσους εναντιώνονται στα έργα της Val di Susa για το τρένο υψηλής ταχύτητας, όπως είχε συμβεί στη Νάπολη, αλλά και σε πολλές άλλες χώρες, σε οποιαδήποτε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Ίσως είναι γεγονός ακόμη, ότι η κυβέρνηση κράτησε το λόγο της, και στις 19 Ιουλίου μετέφερε 150 Alpini (στρατιώτες με τεθωρακισμένα οχήματα και ειδικά κράνη και ασπίδες) σε φόρμα από τους άθλους τους στο Αφγανιστάν. Ίσως να' ναι και ένας συνδυασμός απ' όλα τα παραπάνω και ακόμη περισσότερα, αλλά η αλήθεια είναι ότι βλέπουμε τις αστραπές από μια καταιγίδα που ξεσπάει… και όχι μόνο στην Val di Susa.

Χώρα των Βάσκων

25 Ιουλίου του 2011

Αυτό το κείμενο προέρχεται από την μπροσούρα «DE FLORES Y TIESTOS» και δημοσιεύθηκε στην Ισπανία από τις Ediciones Frombola. Είναι ένα αναλυτικό χρονολόγιο των γεγονότων που συνέβησαν του καλοκαίρι του 2011 στην κοιλάδα της Val di Susa, στην Ιταλία. Πρόκειται για ακόμη μια προσπάθεια του τοπικού κινήματος NO-TAV και άλλων αλληλέγγυων, που ήρθανε από όλη την Ιταλία και άλλες γειτονικές χώρες, για να σταματήσουν την καταστροφική κατασκευή του Τρένου Υψηλής Ταχύτητας που θα ένωνε το Τορίνο με τη Λυών.

σωλήνα. Ακολούθησαν απειλές ότι θα τον σκότωναν και δε θα τον πήγαιναν στα επείγοντα, ενώ ταυτόχρονα τον κλωτσούσαν ασταμάτητα κάτω απ' το φορείο. Καθώς τον έβλεπαν μπάτσοι που έμπαιναν στην αποθήκη επειδή είχαν προσβληθεί από τα δακρυγόνα, τον έφτυναν και τον χτυπούσαν, ενώ έφτασαν στο σημείο να ρίξουν πάνω του ένα ποτήρι με ούρα. Σταμάτησαν τα βασανιστήρια μόνο όταν δύο μέλη της ομάδας DIGOS μπήκαν και διέταξαν: «Φτάνει. Δεν πρέπει να τον χτυπήσουμε άλλο επειδή υπάρχουν κάμερες απ' έξω.» Εκείνη τη στιγμή όμως μπήκε ένας αξιωματικός που είπε ότι τα φορεία προορίζονταν για τους συναδέλφους του, και διέταξε τέσσερα απ' τα τσιράκια του να τον μεταφέρουν έξω και να τον αφήσουν στο έδαφος, όπου και παρέμεινε για τις επόμενες τρεις ώρες εκτεθειμένος στον ήλιο, επειδή προφανώς ακόμα και η σκιά προοριζόταν για τους τραμπούκους με τις στολές. Όταν κατέφτασαν τα ασθενοφόρα, οι μπάτσοι όχι μόνο απέκρυψαν ότι υπήρχε ένας τραυματίας, αλλά λέγανε και ψέματα στον Fabiano ότι τα ασθενοφόρα είχανε φύγει, μέχρι τη στιγμή που ένας νοσοκόμος τον είδε κατά τύχη – τον έκρυβαν πίσω από μια γραμμή μπάτσων για να μην τον τραβήξουν οι κάμερες – και τον έστειλε στο νοσοκομείο.

Είναι ξεκάθαρες οι διαφορές της σκοπιμότητας των διαδηλωτών που κράτησαν όμηρο για λίγη ώρα έναν Carabiniere (και λίγο αργότερα τον επέστρεψαν πίσω στα αφεντικά του) με την αιχμαλωσία του Fabiano· η τελευταία άλλωστε συνέπεσε με την προφυλάκιση τεσσάρων ακόμη συντρόφων, στους οποίους δεν ορίζονταν σωστά τα φάρμακα,και σήμερα βρίσκονται σε κατ΄ οίκον περιορισμό. Δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που πραγματοποιούνται τέτοια βασανιστήρια και τόσο άγρια καταστολή, αλλά φαίνεται πως ο κόσμος της Val di Susa, σε αντίθεση με άλλον κόσμο, επιμένει να αντιστέκεται. Γνωρίζουν ότι ο αγώνας θα είναι σκληρός. Βέβαια αυτό το γνωρίζουν (καλύτερα από τον καθένα, μάλιστα!) και οι 200 μπάτσοι που τραυματίστηκαν στις 3 Ιουλίου ένα ποσοστό, δηλαδή, γύρω στο 10% των αστυνομικών δυνάμεων που ήταν παρούσες εκείνη τη μέρα.

Καθώς ο Ιούλιος πλησιάζει στο τέλος του, στην Val di Susa υπάρχει μια διεθνής κατασκήνωση η οποία προσελκύει ακόμα περισσότερο αλληλέγγυο κόσμο. Πραγματοποιούνται δράσεις μέρα-νύχτα, και γίνονται καθημερινά συγκρούσεις. Όλα έδειχναν πως θα' ναι ένα μακρύ καλοκαίρι... Ούτε ο κόσμος της κοιλάδας, ούτε οι αλληλέγγυοι που σπεύδουν από γειτονικές ή μακρινές περιοχές, σκοπεύουν να χάσουν αυτή τη μάχη. Ίσως υπάρχει

ΑΠΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΓΛΑΣΤΡΕΣ

ήμερες ενάντια στην ύψηλης ταχύτητας
και
στην κοινωνία που την υποστηρίζει

πόνο που είχαν προκαλέσει τα αέρια, όσο και για να προστατεύσουν το ακάλυπτο από τη μάσκα δέρμα που ήταν έκθετο στο κάψιμο των αερίων. Προφανώς, η προετοιμασία των μπουκαλιών του Maalox ήταν μία από τις πολλές απαραίτητες δουλειές που αναλάμβανε ο κόσμος που δεν βρίσκονταν στις πρώτες γραμμές, δουλειές χωρίς τις οποίες οι συγκρούσεις δε θα μπορούσαν να διαρκέσουν πολλή ώρα και μερικές φορές ούτε καν να ξεκινήσουν. Δουλειές που επιτρέπουν την δράση. Ελαφριές δουλειές που αναδεικνύουν μια ενότητα και μια αλληλεγγύη που θυμίζουν άλλες εποχές, μα στην πραγματικότητα πρέπει να ανακαλυφθούν ξανά, να αναστηθούν.

Εξαρχής χτίστηκε μια σχέση αλληλεγγύης με τους κρατούμενους: ενώ οι αντιπρόσωποι της εξουσίας – από τους επικεφαλής της αστυνομίας μέχρι τον καραγκιόζη που βρίσκεται στη θέση του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, τους δημοσιογράφους, τα στελέχη κάποιων κομμάτων, και τα παπαγαλάκια της εξουσίας – έκαναν λόγο για ‘black-block’, ‘μπαχαλάκηδες’ που εισέβαλαν ετσιθελικά στην κοιλάδα και «παραστρατιωτικές οργανώσεις», οι κάτοικοι της Val di Susa υπερασπίσθηκαν (και ακόμα υπερασπίζονται) τους κρατούμενους, και όσους συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής. Είναι το κράτος ο μόνος υπαίτιος της στρατιωτικοποίησης του εδάφους, είναι οι εξουσιαστές αυτοί που απείλησαν συνέλαβαν και βασάνισαν κόσμο, όπως άλλωστε αποδεικνύει η υπόθεση του Fabiano, ενός από τους πέντε συντρόφους που κατέληξε στα νύχια των μπάτσων κατά τις συγκρούσεις. Σε ένα βίντεο που τραβήχτηκε στο νοσοκομείο, ο Fabiano λέει πως όταν βρέθηκε κάτω από τα γκλομπ, προσπάθησε να καλύψει το κεφάλι του από τα χτυπήματα. Όμως δεν μπόρεσε ν΄ αντισταθεί πολύ ώρα, αφού μέσα σε λίγα λεπτά δέκα μπάτσοι κατάφεραν να του σπάσουν το χέρι, με σκοπό στη συνέχεια να χτυπήσουν και να ποδοπατήσουν το απροστάτευτο κεφάλι του. Ένας μπάτσος κατάλαβε τη σοβαρότητα των τραυμάτων του και διέταξε να τον μεταφέρουν στην αποθήκη των δακρυγόνων, όπου βρίσκονταν μερικά φορεία. Στα 150 μέτρα που χώριζαν το σημείο στο οποίο τον πιάσανε από την αποθήκη, ο Fabiano αναφέρει πως είδε κουκουλοφόρους στρατιώτες να τον φτύνουν, να τον βρίζουν, να τον χτυπάνε και να τον ποδοπατούν σε όλο του το σώμα του και ειδικά στους όρχεις, μαζί με άλλα μέλη των αστυνομικών σωμάτων. Μέσα στην αποθήκη, ένας γιατρός συγκράτησε για λίγη ώρα τους μπάτσους, αλλά έτσι και αλλιώς, ενώ ήταν ξαπλωμένος και έχανε αίμα, κάποιος από αυτούς του έσπασε τη μύτη με ένα μεταλλικό

αυτή τη φορά οι δυνάμεις καταστολής παίζανε έξυπνα το παιχνίδι της στρατιωτικοποίησης: στρατιωτικοποίησαν δηλαδή σε ένα μικρό βαθμό την ευρύτερη περιοχή, σε αντίθεση με το πώς κινήθηκαν στην κοιλάδα το 2005 (όταν έγινε η κατασκήνωση), όπου η καταστολή, οι συγκρούσεις και η επανάκτηση του εδάφους των έργων του Venaus, τα *checkpoints* και τα ασταμάτητα ψαξίματα (τα οποία πραγματοποιούνταν κάθε φορά που κάποιος έβγαινε από το χωριό του ή επέστρεφε σε αυτό) είχαν εξοργίσει τους ντόπιους κατοίκους. Μια 'ήπια' στρατιωτικοποίηση, που στις 29 Ιουνίου στην Venaria Reale, στην περιοχή του Τορίνο, άφησε πίσω τον πρώτο της νεκρό, όταν μια κλούβα των Carabinieri, που πήγαινε στην Val Susa, πάτησε μια γυναίκα 65 ετών, βγαίνοντας από ένα βενζινάδικο.

Όπως είχε ήδη συμβεί κατά την εκκένωση της κατασκήνωσης και των οδοφραγμάτων της «Libera Repubblica della Maddalena», μόλις οι διαδηλωτές της 3 Ιουλίου άρχισαν να πλησιάζουν τους φράχτες του παραστρατιωτικού αποκλεισμού, υπήρξε άμεση χρήση μεγάλης ποσότητας δακρυγόνων. Βέβαια, αξίζει να επικεντρωθούμε στη χρήση αυτού του αερίου, αφού πλέον πρόκειται για ένα αέριο πολέμου τόσο τοξικό που, εκτός του ότι είναι καρκινογόνο, μπορεί να προκαλέσει ακόμη και αιφνίδιες αποβολές στις εγκύους. Τέτοιου είδους δακρυγόνα χρησιμοποιούνταν σαν πραγματικές σφαίρες επί έξι ώρες συγκρούσεων, αφού οι ρίψεις τους γίνονταν σχεδόν πάντα οριζόντια , στοχεύοντας κατευθείαν στα σώματα του κόσμου, προκειμένου να προκαλέσουν όσο το δυνατό μεγαλύτερο πόνο και περισσότερους τραυματίες... όπως πάντα· μένοντας πιστοί, δηλαδή, στις παραδοσιακές τακτικές της αστυνομίας σε όλο τον κόσμο και σε όλες τις εποχές. Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι τόσο τα δακρυγόνα όσο και οι κρότου λάμψης προκάλεσαν αλλεπάλληλες πυρκαγιές στα δάση, γύρω από τις θέσεις των αστυνομικών δυνάμεων· δάση τα οποία διασώθηκαν χάρη στους διαδηλωτές που έτρεχαν με πυροσβεστήρες από τη μια μεριά στην άλλη, σβήνοντας τις φλόγες που προκλήθηκαν από τα δακρυγόνα που είχαν πέσει στα αγριόχορτα. Η ειρωνεία της υπόθεσης, βέβαια, βρίσκεται στο ότι την ίδια στιγμή οι πυροσβέστες, παραπεταγμένοι πίσω από τις αστυνομικές δυνάμεις, επέμεναν να καταστέλλουν τους διαδηλωτές, χρησιμοποιώντας τους εκτοξευτήρες νερού στην υπηρεσία των μπάτσων.

Εμπειρίες όπως η ελληνική, ανάμεσα σε άλλες, μας μαθαίνουν τη χρήση του Maalox (ένα ιατρικό αντιόξινο) για την ελαχιστοποίηση των επιδράσεων των δακρυγόνων: διαλυμένο στο νερό, στην Val di Susa, το χρησιμοποιούσαν τόσο για να καθαρίσουν τα μάτια και να μειώσουν τον

Ο κόσμος που είναι στην εξουσία δεν θα εξαφανιστεί εκούσια. Το να δίνουμε λουλούδια στους μπάτσους απλά δε λειτουργεί. Αυτές τις ιδέες τις ενθαρρύνει η εξουσιαστική τάξη, δεν υπάρχει τίποτα που να τους αρέσει περισσότερο από την "αγάπη" και την έλλειψη βίας. Ο μόνος τρόπος που θα μου άρεσε να δώσουν λουλούδια στους μπάτσους θα ήταν σε μία γλάστρα και από ένα ψηλό παράθυρο.

William S. Burroughs

Η κατάσταση στη Val di Susa, στα βόρεια της Ιταλίας, που αναθερμαίνεται μετά την 27 Ιουνίου, οδηγείται στην βιαστική εκκένωση της anti-TAV (Τρένο Υψηλής Ταχύτητας) κατασκήνωσης που ονομάζεται «Libera Repubblica della Maddalena» και είχε ανεγερθεί κάποια στιγμή (μαζί με μερικά οδοφράγματα) σαν μια απόπειρα διακοπής, ή τουλάχιστον καθυστέρησης της καινούριας κατασκευής του Τρένου Υψηλής Ταχύτητας, που θα ένωνε το Τορίνο με τη Λυών. Επειδή το ιταλικό κράτος δεν ήθελε να χάσει τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης – η οποία στην πραγματικότητα καλύπτει ένα μικρό ποσοστό του κόστους των καταστροφικών αυτών έργων, αλλά δεν παύει να' ναι χρήμα για το οποίο τρέχουν τα σάλια όλων των εμπλεκόμενων πολιτικών και επιχειρηματιών – έστειλε στα βουνά της περιοχής περίπου 2.000 μπάτσους, για να σπάσουν τα οδοφράγματα και να απομακρύνουν με την βία τον κόσμο της κατασκήνωσης. Χρησιμοποίησαν τα γκλομπ τους αλλά και τεράστιες ποσότητες δακρυγόνων, εκτοξευτήρες νερού, ακόμα και εκσκαπτικά μηχανήματα, θέτοντας σε κίνδυνο τις ζωές των κατοίκων της περιοχής και των αλληλέγγυων που είχαν έρθει απ' όλη την Ιταλία, οι οποίοι μέχρι τότε εναντιώνονταν στα έργα με την παρουσία τους και μόνο.

Ουσιαστικά, ο κόσμος δεν άργησε να απαντήσει στην τόσο άγρια έφοδο των δυνάμεων καταστολής, χρησιμοποιώντας πέτρες, καρέκλες και οτιδήποτε άλλο βρισκόταν γύρω του, όπως άλλωστε αποδεικνύεται από τις φωτογραφίες της εκκένωσης που δημοσιεύτηκαν σε εγχώριες και διεθνείς εφημερίδες. Ακόμα και αν οι μπάτσοι τα βρήκαν σκούρα – ειδικά με τη γνωστή τέχνη του πετροπόλεμου στην οποία κατέφυγαν τόσο νέοι όσο και μεγάλοι – κατάφεραν τελικά, ως σωστοί φύλακες του κράτους και του κεφαλαίου, να σπάσουν όλα τα οδοφράγματα, να καταστρέψουν την κατασκήνωση καθώς και να καταλάβουν ακολουθώντας στρατηγική

στρατού μια κοντινή περιοχή στην οποία θα άνοιγαν το βουνό για να φτιάξουν το πρώτο τούνελ των έργων. Όσοι αντιστάθηκαν μέχρι τέλους δεν μπόρεσαν παρά να φύγουν ακολουθώντας τα μονοπάτια του βουνού, προκειμένου να απομακρυνθούν από τα εμετικά δακρυγόνα που είχαν κατακλύσει την ατμόσφαιρα της περιοχής για μέρες ολόκληρες.

Μέσω ενός καλέσματος για παν-ιταλική πορεία την επόμενη Κυριακή 3 Ιούλιου, και με την πρόταση του αποκλεισμού και της κατάληψης της περιοχής που είχανε καταλάβει με στρατιωτικές μεθοδεύσεις οι αστυνομικές δυνάμεις, σταδιακά ζυμώθηκε το τοπικό κίνημα ενάντια στα έργα για το τρένο υψηλής ταχύτητας (NO-TAV) με τους αλληλέγγυους που ήταν ήδη εκεί και με όσους κατέφθαναν σιγά-σιγά απ' όλη την Ιταλία και από γειτονικές χώρες. Όταν έφτασε η μέρα της πορείας, η ιδέα ήταν να περικυκλώσουν τα έργα για να κατεδαφίσουν τους μεταλλικούς φράκτες και να διώξουν τα τσουτσέκια· ακολουθώντας το παράδειγμα του Venaus του 2005[1].

Πέρα από τη σχολαστική δουλειά της προετοιμασίας και της αναγνώρισης του εδάφους που πραγματοποιήθηκε τους προηγούμενους μήνες, καθοριστικής σημασίας ήταν η συμμετοχή των κατοίκων της κοιλάδας – ακόμη και μεγαλύτερων, των οποίων η ηλικία δεν τους απέτρεψε από το να ΄ναι μαχητικοί, το αντίθετο μάλιστα!- αφού πλέον εμπλέκονταν τόσο στις συγκρούσεις όσο και στην οργανωτική στήριξη, καθοδηγώντας τους αλληλέγγυους (που δεν γνώριζαν την περιοχή) μέσω του δάσους και των μονοπατιών του βουνού, συμβάλλοντας στο να περικυκλωθούν περισσότεροι από 2.000 μπάτσοι. Αξίζει να επικεντρωθούμε στο γεγονός ότι κατά τη διάρκεια εκείνων των εβδομάδων ισχυροποιήθηκε σημαντικά ένας βασικός παράγοντας για την επιτάχυνση αγώνων τέτοιου τύπου: ο απόλυτος συντονισμός της αντίστασης και των επιθέσεων με τους ντόπιους κατοίκους της Val di Susa. Μερικοί αναρχικοί μιλάνε για μία ζωντανή και στέρεα αλληλεγγύη, τονίζοντας πως η αυξανόμενη ριζοσπαστικοποίηση ενός μεγάλου αριθμού ντόπιων κατοίκων έχει γίνει ξεκάθαρη στις συνελεύσεις· μάλιστα ακούστηκαν απόψεις τόσο ριζοσπαστικές που οι σύντροφοι δεν ένιωσαν την «υποχρέωση» να τοποθετηθούν, αφού είχαν καλυφθεί από τα λεγόμενα των ντόπιων. Επίσης αναφέρουν ότι, αφενός, χωρίς τους ντόπιους δεν θα μπορούσαν να γίνουν και πολλά και αφετέρου, το σημαντικότερο, ότι οι ντόπιοι αντιλήφθηκαν πως δεν θα ήταν δυνατόν να κερδίσουν αυτή τη μάχη χωρίς τους αναρχικούς και τους υπόλοιπους απείθαρχους.

Ακουγόταν για 50.000 ως 70.000 άτομα στην πορεία της 3 Ιουλίου, ενώ οι πρόεδροι της αστυνομίας – ελαχιστοποιώντας, και αποκρύπτοντας, όπως πάντα, τη δύναμη των διαδηλώσεων για να εξουδετερώσουν το παράδειγμα ενός αναγκαίου και πραγματοποιήσιμου αγώνα – δήλωναν ότι δεν υπήρχαν περισσότεροι από 6.000 διαδηλωτές. Έστω και έτσι, το Κράτος είχε οργανωθεί πολύ καλά για να καταστείλει τη θέληση του κόσμου να αποκλείσει και να καταλάβει την περιοχή στην οποία γίνονταν τα έργα. Τα ελικόπτερα βούιζαν πάνω από την κοιλάδα, προσπαθώντας να ελέγξουν από κοντά τους απείθαρχους (ακόμα και μέσω της χρήσης πυροτεχνικής ρουκέτας!) και ακολουθώντας κατά γράμμα τις προτάσεις της αναφοράς «UO2020»[2] του NATO σε σχέση με την ψηφιακή απομόνωση των εκάστοτε περιοχών σε περίπτωση εξεγέρσεων, απενεργοποίησαν όλες τις τηλεφωνικές γραμμές. Υπήρξαν επίσης ισχυρές παρεμβάσεις στα walkie-talkies, καθιστώντας σχεδόν αδύνατη τη χρήση των πιο βασικών συσκευών επικοινωνίας μεταξύ των συντρόφων. Εν τω μεταξύ, πέρα από τις αμέτρητες διμοιρίες των MAT, που αποτελούνταν από διαφορετικά σώματα της ιταλικής αστυνομίας (Carabinieri, Guardia di Finanza, Policia καθώς και από την ομάδα των DIGOS[3]), μεταφέρθηκαν με ελικόπτερα από την Καλαβρία και τη Σαρδηνία Carabinieri από τους εξειδικευμένους πυρήνες των «Cacciatori» (κυνηγοί)· επίλεκτα σώματα με στολές καμουφλάζ που επόπτευαν τα βουνά λίγες μέρες πριν την πορεία, σταματώντας, κάνοντας εξακριβώσεις στοιχείων και εκφοβίζοντας τους ανθρώπους που βρίσκονταν στα μονοπάτια. Σε γενικές γραμμές όμως, ήταν ξεκάθαρο ότι

1 Τη νύχτα στις 5 Δεκεμβρη το 2005, οι μπάτσοι εισβάλλουν βίαια στη περιοχή αντίστασης του Venaus, εκενώνωντας την κατάληψη του εδάφους των έργων, και στρατιωτικοποιώντας ολόκληρη την κοιλάδα. Στις 8 Δεκεμβρη οργανώνεται πορεία στην οποία συμμετέχουν 30.000 διαδηλωτές, στην οποία πραγματοποιείται η επανάκτηση της περιοχής, στήνωντας ξανά τη κατασκήνωση αντίστασης ενάντια στα έργα.

2 **«Urban Operations in the Year 2020»**: αναφορά του NATO που δημοσιεύτηκε το 2003 στην οποία προτείνεται η διόρθωση της στρατηγικής και του πρότυπου λειτουργίας του στρατού και στην οποία υπογραμμίζεται η ανάγκη να υπάρχουν στρατιώτες στους δρόμους,, αφενός για να συνηθίσει ο κόσμος την παρουσία τους, και αφετέρου για να συνηθίσουν οι στρατιώτες τους καινούριους τόπους δράσης.

3 **Divisione Investigazioni Generalie Operazioni Speciali**: αντιτρομοκρατική μονάδα της ιταλικής αστυνομίας.